

РЕШЕНИЕ

№ 3460

гр. София, 01.07.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXI КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 05.06.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Силвия Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Петя Стоилова

Атанас Николов

при участието на секретаря Зорница Димитрова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **967** по описа за **2020** година докладвано от съдия Силвия Димитрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.285, ал.1, изр.2 от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража /ЗИНЗС/, вр. чл.1, ал.2 ЗОДОВ и глава дванадесета от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Делото е образувано по касационна жалба на на П. Н. К., депозирана чрез адв. В. Б. от САК срещу Решение №6307/01.11.2018 г., постановено по адм. д. № 3289/2017 г. по описа на АССГ, 19 състав, в частта, в която съдът е отхвърлил предявения от него против Главна дирекция "Изпълнение на наказанията" [населено място] иск с правно основание чл.284 и сл. ЗИНЗС за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди в размер на 50 000 лв. за претърпяна на 24.01.2017 г. травма на гръбначния стълб поради липса на обезопасителен колан в конвойния автомобил при преместването му от ЗОЗТ „К.” в С. централен затвор.

Според касатора решението е неправилно и необосновано поради подробно изложени в касационната жалба съображения. Иск се отмяната му и постановяване на друго, с което предявеният иск да бъде уважен.

Ответникът Главна дирекция "Изпълнение на наказанията" [населено място] в представен писмен отговор и в съдебно заседание, чрез процесуалния си представител юрисконсулт Л. Н., оспорва касационната жалба с доводи за нейната неоснователност. Моли обжалваното решение да бъде оставено в сила. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

СГП, чрез прокурор Ю. счита, че касационната жалба е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

В настоящото производство от страните не са представени нови писмени доказателства за установяване на касационните основания.

Административен съд - София-град, XXI касационен състав, в качеството си на касационна инстанция, като взе предвид наведените в жалбата доводи и като съобрази разпоредбата на чл.218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е подадена в установения с чл.211, ал.1 АПК 14-дневен срок от надлежна страна срещу подлежащ на касационна проверка валиден и допустим съдебен акт и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

Предмет на разглеждане в производството по адм. д . № 3289/2017 г. по описа на АССГ, 19 състав е бил предявен от П. Н. К., изтърпявал наказание лишаване от свобода в Затвора С. срещу Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ иск за обезщетение за неимуществени вреди в размер на 50 000 лв., претърпени вследствие на настъпили травми на гръбначния стълб на 24.01.2017 г. при преместването му от ЗОЗТ „К.“ в С. централен затвор /СЦЗ/ поради липса на обезопасителен колан в конвойния автомобил.

Като е събрал относимите и допустими доказателства, анализирайки същите първоинстанционният съд е приел от фактическа страна, че от съвкупната преценка на доказателствата по делото не се установило, че л.св. П. Д. К. по време на конвоирането си от ЗОЗТ „К.“ до СЦЗ на 24.01.2017 г. е получил травматично увреждане, което по степен, интензивност и сила да е довело до твърдените от него непоносими болки и страдания, свързани с невъзможност за придвижване, с използване на помощно средство – бастун, както и с рязко влошаване на здравословното му състояние. Преди всичко не се установявало твърдяното от ищеца счупване на прешлен. Напротив, установено е по делото, че ищецът е склонен да прави идентични оплаквания при всяко от пътуванията си с конвоен автомобил, очевидно в неуспешен опит да докаже причинно-следствена връзка с заболяванията на опорно-двигателния му апарат. Подобна тежка травма не се установява, както и медицинската документация по делото, така и от назначената СМЕ. Вещото лице потвърждава, че полиневропатията и полирадикуларния синдром по L4-L5-S1 при ищеца най-вероятно са на база дългогодишния му захарен диабет, като едно от често срещаните усложнения при тази болест с давност повече от 20 години. Поради недоказаност на елементите от фактическия състав на отговорността на държавата по чл.1, ал.1 ЗОДОВ искът срещу ГДИН е отхвърлен като неоснователен с обжалваното решение.

Решението е валидно, допустимо и правилно, при което касационната жалба се явява неоснователна.

Съдът е изяснил напълно фактическата обстановка по делото, събрал е относимите за правилното решаване на спора доказателства, , обсъдил ги е в тяхната взаимна връзка и е направил верни правни изводи, които се споделят от настоящата инстанция.

Искът е с правно основание чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ, по силата на който държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. Съгласно чл. 4 ЗОДОВ дължимото обезщетение е за всички имуществени и неимуществени вреди,

които са пряка и непосредствена последица от увреждането. Отговорността не се презумира от закона, затова в тежест на ищеца е да установи наличието на кумулативно изискуемите се предпоставки за отговорността по чл. 1 ЗОДОВ - незаконосъобразен акт, отменен по съответен ред; действие или бездействие на административен орган по повод изпълнение на административна дейност; настъпила вреда; причинна връзка между отменения акт, действие или бездействие и вредата. При липсата на който и да било елемент от фактическия състав не може да се реализира отговорността по чл.1 ЗОДОВ.

Първоинстанционният съд правилно е приел, че не е налице фактическият състав по чл.1, ал.1 ЗОДОВ за предявения иск. От доказателствата по делото не е установено, че на посочената от касатора дата е претърпял твърдяната травма. Безспорно е установено, че въобще не е имало счупване на прешлени, както се твърди в исковата молба, както и други травматични увреждания при конвоирането му на тази дата. Тъй като вреда не е установена, правилно първоинстанционният съд е приел, че не е налице и основание за присъждане на обезщетение. При недоказаност на първата от предпоставките за уважаване на иска не може да бъде реализирана отговорността на ответника на посоченото правно основание. Това е било достатъчно, за да бъде отхвърлен предявеният от него иск, тъй като в исковата молба именно това е посочено като единствено основание на иска.

При този изход на спора на страните не се дължат разноски. Във връзка с искането на ответната страна по касационната жалба за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, настоящата касационна инстанция счита същото за неоснователно. В разпоредбата на чл.10, ал.4 ЗОДОВ е посочено, че "Съдът осъжда ищеца да заплати на ответника възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, съразмерно с отхвърлената част от иска, а в полза на юридическите лица се присъжда възнаграждение, ако те са били защитавани от юрисконсулт, чиито размер не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ". Тази норма обаче, съгласно разпоредбата на § 6 от ПЗР на ЗОДОВ се прилага за предявените иски молби, подадени след влизането му в сила, като неприключилите до влизането в сила на този закон производствата се довършват от съдилищата, пред които са висящи, включително при последващо въззивно или касационно обжалване.

Водим от изложеното и на основание чл.221, ал.2 АПК Административен съд – София-град, XXI касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение №6307/01.11.2018 г., постановено по адм. д. № 3289/2017 г. по описа на АССГ, 19 състав в обжалваната част..

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

